

det är ju alltid någon som ska dö

man kan ju undra om det är repet eller pistolen, ja eller möjligen giftbägaren. och egentligen spelar det väl inte så stor roll. ja, i slutänden då menar jag då. men det talar för repet. helt klart. frågan är då bara vem. och då menar jag inte mördaren. det är alltid lätt som en plätt att räkna ut. nej, jag menar dödaren borde det heta, men den döde är väl mer korrekt ur ett språkligt perspektiv. men jag väljer ändå att kalla det för dödaren, för en del menar ju att det alltid finns skuld hos offret. ja, inte för att jag skulle vilja ge mig in i den debatten på något som helt vis. men ändå, ni kanske förstår hur jag menar utan att jag tycker så. för det här är ju bara en text som jag väljer att kalla novell och då är allting möjligt, ja. eller omöjligt då. som dödaren. det vore ju inte möjligt att kalla den dödade så om man inte la någon värdering i begreppet. men nog om det. det är svårare att veta vem som är dödaren. för har ni tänkt på hur ofta det kommer in nån från sidan (hehe, det var inte meningen att göra sig lustig över en boksida, inte alls) som det inte skrivits, talats, visats om över huvud taget förrän mot slutet när man misstänkt alla och envar. men om ni är som jag så glömmer ni alla felgissningar och hade rätt om vem som var mördaren. men dödaren, visste ni alls vem det var. eller gick det er spårlöst förbi kanske. ni ägnade det inte ens en tanke att fundera vem det skulle bli. nej, jag tänkte väl det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kerstin skriver med Poeter.se id #39369 innehar upphovsrätten